

Mi nem leskelődünk folyton, mint te. Különben is, mit nézzünk. Az üres udvart? Márta nemsokára hazajön a munkából. Átmehetsz hozzá játszani. Már úgyis megszokta, hogy ha hazaér, nyomban ott sündörögsz körülötte.

Elsápadok, és egy kicsit szédülök. Nyirkos a kezem.

Ti nem tudjátok, mi van a szomszédban.

Ugyan mi volna? Kálmán az előbb kacskaringózott haza. Tolta a kerékpárját, ilyenkor azzal támogatja magát. Most biztosan alszik, amíg Márta haza nem ér, és fel nem rázza.

Épp ez az. Örökre elaludt. Mártáéknál ravatal van koporsóval, pappal és halotti virágokkal. Láttam a falról. (Gábor szikrázó tekintete. Szemből villámok csapnak felém. Némán is tudtomra adja, elárultam magunkat. A lányok mind megbízhatatlanok.)

Újra összevissza álmodtál. Kevesebbet kellene nézned a tévét, mondja apa. Mindig ábrándozol, fantazíálsz. Hol van ma háznál ravatal?!

És Gábor? Van is, meg nincs is. Ha létezne, orrán a szeplők, akár az enyéme. Csak arca komolykodóbb. Ha megszületett volna, ő lenne anya kedvence.

Vasadi Péter

FÉNYFORMÁK

formái vannak bent a fénynek
bátorodnak, lebegnek, félnek

összehúzódnak fájdalomban
odagyúlnak, hol lelki rom van

lecsorognak törések mentén
visszacsillogva, mint a szemfény

elmerülnek és fölbukkannak
áldozva éjt a virradatnak

kiülnek arcra, kézre, vállra
fölöttük Egyszárny suhanása

kemény fekete hull a fényre
árnyékos lett a fény zenéje

töredezetten zeng, de tisztán
nem dübög épen, mint a hitvány

fényes fülem van, hallgatózik
leválasztja szentről a bővít;

terelgetem, fénylik juhokban:
szerelmesed kezdettől voltam

s oly könnyed is, mint ama Pásztor
a szívformájú lánkolástól

nyakamban bárány, béget; kérem,
maradjon rajtam, juhfehéren

INDULÁS UTÁN

Eltüntet, Város, a távolodás.
Mindig ez a szemem-zöld víz,
ez a légnemű boldogság rajta,
ez a vízszínen hullámzó szakadék.
Megy össze a házsor a parton,
rövidülnek a park fái, a vörös
villamos kígyója elkanyarog,
a hármas gömbfejű víztorony
lassan süllyed a betonba;
eltüntet, Város, a távolodás.
Torok szorongat összegubancolt
szavakat. Mégis inkább könny-
telenül. Korlát közönyös vas-
hidege a marokban. Fortyogó
farvíz záporában csak egyszer
álljatok így; elmorzsol, tép,
tébolyodottan őröl négy ferde
acéllap.
Sikítás nélkül szenved a víz.
Nem leplezi kínját. Fehéren
fordulnak ki belei, habzik
a fehér vére, de forr össze
sebe, kisimul a zöld test,
mely sűrű, mint a szerelem
s áttűz, mint a sugár.